

Înțelegerea relației profesor student una dintre cheile importante către succes

Simion Simion Dănuț lector superior
Magistru în psihologie drd. UTM

Rezumat:

Un sistem modern de învățământ se vrea a fi plastic și productiv; ori pe acest fond cei doi mari jucători, profesorul-mentor pe de o parte și tânărul viitor profesionist, formabilul, pe de altă parte își reconturează rolul. Comunicarea eficientă, mentoratul, relația de echilibru și egalitatea, a două entități ce se intersectează din ce în ce mai mult pot constitui printr-o nouă abordare acea premiză care să asigure o creștere spre valori și personalități autentice.

Nicolae Iorga aducea la un moment dat în prim plan situația în care „școala cea mai bună este aceea în care și școlarul îl învață pe profesor.”, Feedback-ul într-o relație întotdeauna există ori, înțelegerea acestui mecanism definește pe mai târziu evoluția și profesionalismul tânărului student. Profesorul nu doar transmite informație, gânduri, atitudini, sentimente dar și primește la rândul lui în aceeași măsură. Se transmite nu doar informație ci și experiență acumulată.

La o primă constatare acest raport profesor-elev pare o luptă crâncenă unidirecționată, din partea profesorului către elevi, cu o puternică tendință de a controla și a gestiona în folos „propriu”, acest raport. Rigiditatea, limbajul academic, abundența unei terminologii totalmente noi, o mult mai mare seriozitate și cerințe oarecum exagerate, determină „înghețul”, răzvrătirea, abandonul univertar sau obediența din partea studenților.

Rolul sistemului de învățământ superior nu este definit totuși de aceste situații, o cale de mijloc se cere oarecum a fi constituită, în mare măsură ea și există, numai că drumul către aceasta nu este de cele mai multe ori ușor sesizabil. Avem așadar două entități care într-o primă abordare par incapabili să poată comunica, cu atât mai mult să poată construi și modela o relație.

Societatea aflându-se încă într-o continuă instabilitate, observăm din ce în ce mai accentuată, șomajul, lipsa perspectivei, migrația, incertitudinea și ezitarea consolidării valorilor fundamentale, neîncrederea în sistem, transformarea unei mentalități (vechi, neproductive) cu una nouă (adaptativă) naște energii greu de stăpânit; aceste energii se văd reflectate în fiecare individ, în toată structura societății.

Avem o școală ce se cere primenită de moravuri și mentalități, în proces de reorganizare și redefinire a rolului ei într-o societate încă instabilă; pe acest fond, copiii a căror perspectivă este neconturată, slab definită, cu o asimilare oscilantă

a ceea ce reprezintă valori autentice, cu o proiecție a propriei vieți de multe ori neelaborată, încearcă să-și găsească propriul lor drum.

Cum am putea defini totuși raportul profesor student, student-profesor astfel încât să exploatăm toate atributele acestei relații? Profesorul nu instruește doar studenți ci și lucrează individual cu aceștia, de aici și necesitatea de a readuce în prim plan includerea mentoratului în sistemul de învățământ superior. Relația dintre aceste două medii se presupune a fi una de încredere, de stimă reciprocă, cu o mare dorință de a cunoaște, colabora și cerceta împreună.

Mentoratul se definește printr-un raport între formator-mentor-formabil, de unu la unu, o relație pe termen lung, focalizată pe dezvoltarea personală, pe carieră, în care expertul îndrumă pe cel care la rândul lui vrea să ajungă un bun profesionist.; cu o informație mereu adaptată și adusă la nivelul de înțelegere și cunoaștere a studentului. școala, profesorul trebuie să răspundă la câteva întrebări de bază: Cui predăm?, Ce predăm? , Cât predăm?, Cum predăm?. O bună relație derivă din răspunsul acestor întrebări.

Studenții sunt niște organisme în continuă dezvoltare și din ceea ce știm că se întâmplă în societate, mulți cu greu își găsesc stabilitate în universități, întră nepregătiți, cu lacune de cunoștințe, mulți dintre ei cu un limbaj sărăcăcios, cu specialități alese la întâmplare, la recomandarea rudelor sau după denumirile lor, nu însă după o profesiogramă ținându-se cont de aptitudinile și capacitățile lor. Pe această instabilitate se încearcă a se dezvolta un nou construct, câteodată cu succes, de multe ori însă cu eșec.

Formatorul profesor urmărește la tânărul student ca acesta să-și:

- dezvolte capacități de analiză și sinteză, evaluare și autoevaluare,
- să înțeleagă necesitatea învățării în formarea competențelor,
- să dezvolte competențe comunicative,
- să organizeze și planifice activități,
- să dezvolte aptitudini de conducere și leadership,
- să dezvolte creativitatea ținând cont de propriul potențial nativ.

Profesorul al cărui rol este de îndrumător și coordonator al elevilor, întotdeauna atrage simpatia acestora, încrederea, facilitează colaborarea, rezultatele finale fiind întotdeauna pozitive.

Procesul de comunicare în cadrul relației dintre profesor elev este extrem de important. Relația de bază vine primordial dinspre student spre profesor; de dorit ar fi cu o mai mare deschidere a formabililor către mentor și îndepărtarea eventualelor obstacole ce nu pot facilita dezvoltarea acestui raport. Barierele în comunicare pe acest fond sunt: frica de a nu pica examenul prin adresarea de întrebări nepotrivite (o reminiscență a unui sistem de educație învechit), obediența, lipsa de interes, imagine și stimă de sine scăzută, lipsa perspectivei și a unui viitor care atrage după sine o lipsă de intervenție.

Celălalt demers, dinspre profesor spre student, este productiv în momentul în care apare un interes crescut al celui din urmă, pe fondul conștientizării propriei dezvoltări. Ambele situații de comunicare au loc cu respectarea normelor și neîncălcarea statusului. Relația este astfel percepută ca fiind echivocă, echitabilă, echilibrată.

Într-o nouă abordare al sistemului de învățământ schimbarea statuturilor interlocutorilor se cere recalibrată trecând dintr-o relație pe a) verticală (între parteneri care au statut inegal), relație ce adâncește lipsa colaborării, într-o relație pe b) orizontală, acolo unde partenerii au statute egale. Chiar dacă raportul pe orizontală pare greu realizabil având în vedere că din start apare ca fiind un raport inegal (elev-profesor) prin efort, noi tehnici de predare și o nouă revizuire a ofertei educaționale se poate atinge cu succes acest obiectiv.

Concluzii:

Unul dintre factorii de bază în reușita studentului este dat de capacitatea profesorului mentor în a colabora eficient cu tânărul învățăcel. Redefinirea raportului dintre cei doi, înțelegerea deplină a acestei relații unice poate oferi noi perspective și noi abordări în a eficientiza și maximaliza succesul celui din urmă.

Procrastinarea academică sau cum tinerii lasă realizarea unei sarcini pe ultimul moment

Simion Simion Dănuț, lector superior
Magistru în psihologie drd. UTM

Rezumat

Procrastinarea este un proces complex, intercorelat cu tot Sistemul Psihic Uman, diferă de lene, este un proces studiat cu interes cu precădere în țări ca Statele Unite și Canada dar și în Germania sau Franța însă mult mai puțin în Estul Europei. Procrastinarea academică, poate oferi răspunsuri elocvente pentru o mai bună înțelegere a personalității și activității formativ educative a tinerilor în sistemul de învățământ actual.

Cuvinte cheie: lenea, procrastinare, procrastinare academică, învățare, performanță.

Fundamentul acestui articol a pornit de la constatarea unei situații în lucrul cu studenții oarecum hilară; amânarea continuă sau evitarea realizării unei sarcini. Perioada de post adolescență, adolescență prelungită pecifică vârstei cuprinse între 18/20-25 de ani este o perioadă a identificării de sine, a afirmării de sine,